

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Сидоров Владислав Олександрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України), якими передбачено:

„Ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених цим Кодексом. Заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті.

Ухвали суду про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті, підлягають апеляційному оскарженню в порядку, передбаченому цим Кодексом“.

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення КПК України суперечать пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки унеможливають окреме апеляційне оскарження ухвал суду першої інстанції про обрання запобіжного заходу у виді домашнього арешту, продовження строку домашнього арешту, зміни більш м'якого запобіжного заходу, ніж домашній арешт на запобіжний захід у виді домашнього арешту, постановленої під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті та порушують його право, гарантоване пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України на апеляційний перегляд справи.